

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jan Čížka ve věci

žalobce: **T. P.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. PPR-10312-51/ČJ-2014-990131,

takto:

- I. Soud přiznává znalci PhDr. V. J., S., P-4, za účast na jednání soudu odměnu za 1 hodinu práce ve výši 350 Kč.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobce je povinen na náhradě nákladů řízení státu zaplatit částku 17 900 Kč ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozsudku, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 19-8729111/0710.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 10. 11. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. PPR-10312-51/ČJ-2014-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání

žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 13. 2. 2014, č. 540/2014, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím služebního funkcionáře byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 303/2013 Sb. (dále jen „služební zákon“).

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nereagoval odpovídajícím způsobem na řadu jeho odvolacích námitek poukazujících na to, že žádost služebního funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti žalobce obsahovala celou řadu nepravdivých informací, které se staly podkladem pro vydání psychologického posudku. S důvody žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti žalobce vyslovil nesouhlas, neboť byly uvedeny účelově s úmyslem jej morálně a profesně poškodit. Takto účelově bylo například zmiňováno, že žalobce měl údajně svému vedoucímu opakovaně sdělit, že po rozchodu s partnerkou navštívil psychiatra, nepravdivý pak byl údaj o tom, že žalobce nedodržoval předpisy. V této souvislosti žalobce namítá, že s ním nebylo vedeno kázeňské řízení a že zmiňované dva záznamy tzv. negativních událostí mohl jeho vedoucí zapsat podle své libovůle, protože proti nim není žádný opravný prostředek a vedoucí je navíc zpracovával bez čísla jednacího a povinné evidence. Porušení služební povinnosti bylo navíc spatřováno jen v tom, že se žalobce po návratu z akce nezapsal do knihy výjezdů. Žalovaný přitom postupoval zcela neobjektivně, když na jednu stranu žalobcovy námitky označil za nesouvisející s projednávanou věcí, na druhou stranu však zdůraznil žalobcovo údajné nedodržování předpisů. Obdobně žalovaný neakceptoval námitku, že žalobce kolegům nevyhrožoval služební zbraní a jeho věta reagující na psychické deptání vedoucím oddělení před odjezdem na střelby byla vedoucím vytržena z kontextu, přičemž následně již nikdo i přes jeho námitky s žalobcem neřešil, co a proč vlastně tehdy řekl. Ignorovány byly i signály o zjevném protiprávním chování nadřízených žalobce, informace o počtu odchodů příslušníků z oddělení a o přehlížení upozornění žalobce na šikanu ze strany vedoucího personálního odboru a odboru vnitřní kontroly i krajského ředitele, nebyly provedeny jakékoliv důkazy k panujícím vztahům na služebně. Žalovaný se výlučně opíral jen o výpověď přímého nadřízeného žalobce, který jej však šikanoval, což uznala i ombudsmanka Policie ČR, která jeho jednání označila za tzv. mobbing.
3. Dále žalobce uvádí, že žalovaný ani po tom, co bylo rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2016, č. j. 46 A 61/2014-164, zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014, č. j. PPR-10312-8/ČJ-2014-990131, jímž poprvé zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře, neprovedl jediný důkaz, který žalobce navrhoval k prokázání svého tvrzení, že skutečnou příčinou jeho reakcí při výkonu služby byla šikana na pracovišti, a související námitku, že se chování žalobce ve službě změnilo až v důsledku dlouhodobé šikany ze strany vedoucího oddělení, opět odmítl. Z množství žalobcem navrhovaných důkazů si žalovaný vybral pouze nepřímé důkazy svědčící v neprospěch žalobce, a to výpověď jeho vedoucího a výpověď vedoucího odboru vnitřní kontroly spolu se služebními a úředními záznamy; přímým důkazům se vyhnul, ačkoliv podle judikatury správních soudů je třeba upřednostnit výslech svědků před čtením úředních záznamů. Relevanci těchto záznamů ostatně podle žalobce zásadně zpochybňuje vyjádření policisty, který záznam sepisoval, zaslané ombudsmance, v němž vyličil, jak byl vedoucím oddělení donucen původní verzi zápisu promazat a jak mu před kolegy vedoucí oddělení vytýkal, že při pořizování souběžného zvukového záznamu profesně selhal, a že kdyby postupoval správně, mohl vedoucí žalobce tzv. dostat. O tomto vyjádření přitom v napadeném rozhodnutí není ani zmínka, ačkoliv je měl žalovaný k dispozici. Také

z informace vyžádané od ombudsmanky, která poukázala na alarmující jednání vedoucího oddělení (zesměšňování před kolegy, zastrašování, ponižování a přehnaná kontrola včetně lpění na nesplnitelných pokynech), žalovaný neučinil vůči mjr. H. žádné kroky a vybral si pouze pasáž, podle níž měl žalobce na jednání vedoucího H. reagovat nepřiměřeně až agresivně. Pravdivé nebylo ani sdělení vedoucího personálního odboru, který si nebyl vědom toho, že by jej žalobce kdy o šikaně informoval, protože žalobce jej o tom informoval dne 11. 11. 2013 (stejně jako tehdejšího ředitele krajského ředitelství). Skutečnost, že žalobce měl v minulosti dobré pracovní hodnocení, pak především vyvrací tvrzení o jeho osobnostní nezpůsobilosti. Závěrům vedoucího psychologa pak žalobce vytýká, že údaj o jeho psychických problémech nemá oporu v lékařských vyšetřeních, a není tak zřejmé, odkud vedoucí psycholog dovodil, že rozhodujícím problémem žalobce má být jeho osobnostní nastavení.

4. Žalobce také rozporuje postup žalovaného, který v návaznosti na předchozí rozsudek zdejšího soudu po dvou a půl letech od vyhotovení posudků vycházel z doplnění závěru posudku vedoucího psychologa. Takovým postupem mělo podle něj dojít k dezinterpretaci závěru soudu, který konstatoval, že závěr psychologa není způsobilý, aby na jeho základě mohl být žalovaný propuštěn ze služebního poměru. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Ad 9/2011-32, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 7. 2016, č. j. 10 A 7/2016-36. Krajský soud v Českých Budějovicích uvedeným rozsudkem opětovně zrušil v obdobné věci rozhodnutí žalovaného poté, co shledal v řízení zásadní vadu spočívající v tom, že žalovaný po zrušení jeho rozhodnutí rozsudkem soudu nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nepřezkoumatelnost a věc nevrátil tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Městský soud v Praze přitom v uvedeném rozsudku uvedl, že jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože závěr služebního psychologa, z něhož v dané věci žalovaný vycházel, nesplňoval požadavek úplnosti a přesvědčivosti.
5. Žalobce nakonec uvádí, že nebyl seznámen s přílohami žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti, čímž došlo k porušení jeho práva zakotveného v ustanovení § 4 odst. 7 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Žalobce měl současně jen omezenou možnost se seznámit se zcela novým závěrem vedoucího psychologa, když mu nebylo umožněno pořídit si jeho kopie, seznámit se s dokumentací vedoucího psychologa ani podat návrh na jeho přezkoumání, čímž mělo být porušeno ustanovení § 174 služebního zákona.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve upozornil, že předcházející zrušující rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2016, č. j. 46 A 61/2014-164, byl výrazně korigován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, z něž vyplynulo, že je nerozhodné, jak došlo ke ztrátě osobnostní způsobilosti propuštěného příslušníka, protože nelze připustit, aby významné pravomoci Policie ČR zahrnující i použití střelných zbraní vykonávaly osoby, které k tomu nejsou osobnostně způsobilé a které by v krajním případě mohly být nebezpečné i svému okolí. Žalovaný však má za to, že i přesto se v napadeném rozhodnutí, které bylo vydáno v mezidobí, kdy byl vázán právním názorem rozsudku Krajského soudu v Praze, s namítanou šikanou nad rámec svých procesních povinností náležitě vypořádal. Rozhodující je, že otázka namítané šikany nebyla základem pro propuštění žalobce ze služebního poměru. Z napadeného

rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, že ztráta osobnostní způsobilosti žalobce nebyla přechodného charakteru a že žalobce ani nebyl přezkumu osobnostní způsobilosti podroben hned při prvním náznaku psychických obtíží.

7. Jde-li o námitku nedostatečného dokazování, žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí se náležitě vyjádřil k důvodům, proč nebyly provedeny žalobcem požadované výslechy svědků. Žalovaný navržené důkazy shledal nadbytečnými, protože přezkumem osobnostní způsobilosti bylo jednoznačně prokázáno, že rozhodujícím faktorem, který vede k psychickým potížím žalobce a jeho neadekvátnímu jednání, je jeho osobnostní nastavení. Přetrvávající psychické problémy žalobce přitom byly dostatečně podloženy jak tvrzením samotného žalobce v jím podaném odvolání, tak i skutečností, že žalobce byl na přelomu roku 2012 a 2013 psychiatricky léčen MUDr. F., která u něj diagnostikovala depresi, což bylo potvrzeno i při přezkumu osobnostní způsobilosti. Původně byl žalobce hodnocen veskrze pozitivně, ke zlomu u něj však došlo právě v době změny jeho psychického stavu a souvisejících návštěv psychiatrické ambulance. Předchozí pozitivní hodnocení a poskytování nenárokových odměn přitom nedokládá osobnostní způsobilost žalobce v pozdější době, zpochybňuje však tvrzení o dlouhodobé šikaně jeho osoby ze strany vedoucího oddělení a naopak ukazuje, že to bylo právě žalobcovo neadekvátní, místy až agresivní jednání, které bylo počáteční příčinou jeho problémů s nadřízenými.
8. K namítanému nesprávnému postupu, pokud jde o doplnění závěru posudku vedoucího psychologa, má žalovaný za to, že postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, když vedoucího psychologa požádal o doplnění svého závěru tak, aby z něj bylo zjištělné a plně přezkoumatelné, na základě jakých podkladů a úvah dospěl k závěru, že žalobce pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby v Policii České republiky. Vedoucí psycholog v doplněném závěru podrobně popsal podklady pro svůj závěr a metody zjišťování, uvedl také závěrečné hodnocení výsledků s diagnostickou rozvahou. Doplněním závěrů nebyl rozšířen okruh předpokladů, které žalobce dle § 1 vyhlášky nesplňuje, bylo pouze rozšířeno odůvodnění závěru tak, aby odpovídalo požadavku přezkoumatelnosti stanovenému ve zrušujícím rozsudku krajského soudu. Nejednalo se o nový posudek psychologa, vůči němuž by mohl žalobce vznášet námitky a domáhat se jeho přezkoumání vedoucím psychologem, nýbrž pouze o doplnění odůvodnění původního posudku vedoucího psychologa v zájmu splnění požadavku na jeho přezkoumatelnost, které vycházelo z původní psychologické dokumentace shromážděné v roce 2014. Doplněný závěr vedoucího psychologa je součástí spisového materiálu, s nímž byl žalobce dne 19. 5. 2016 seznámen v rámci jednání senátu poradní komise policejního prezidenta, a dle protokolu mu byly pořízeny kopie vybraných dokumentů.
9. Žalovaný má také za to, že práva žalobce plynoucí z § 174 služebního zákona byla zachována. Byl to naopak žalobce, kdo nevyužil nabídky vedoucího psychologa, že jej seznámí s veškerými podklady pro závěr posudku. Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, protože psycholog není správním orgánem, který by vedl správní spis, součástí spisového materiálu správního řízení o propuštění, do kterého lze nahlížet podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je toliko závěr psychologa či vedoucího psychologa, a nikoliv jeho pomocné materiály vzniklé při zjišťování osobnostní způsobilosti posuzovaného. Pokud je závěr psychologa úplný, přesvědčivý a sám o sobě přezkoumatelný, jsou informace, ze kterých psycholog vycházel, služebnímu funkcionáři

i posuzovanému známy. Psychologická dokumentace proto nebyla součástí spisového materiálu, tím však nebyla žalobci upřena jeho práva, neboť důvodem propuštění ze služebního poměru je výhradně posudek psychologa bezpečnostního sboru, který jediný má potřebné znalosti specifík výkonu služby v bezpečnostním sboru a tomu odpovídajících požadavků na osobnostní charakteristiky příslušníka.

10. Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce byl shledán osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v Policii České republiky, jelikož pozbyl charakteristiky uvedené v § 1 vyhlášky, které jsou předpokladem výkonu této služby a které musí příslušník bezpečnostního sboru naplňovat po celou dobu trvání služebního poměru. Navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. V replice žalobce namítl, že žalovaný se pouze snaží zastříit nedostatek provedených důkazů silnými slovy („*nepochybně*“, „*jednoznačně*“), jen aby nemusel přiznat, že žalobcovo propuštění bylo účelové a představovalo součást jeho dlouhodobého bossingu. Žalovaný za celou dobu řízení nebyl schopen ani obhájit závěry odborného psychologa a protiprávní procesní postup v řízení. Podle žalobce žalovaný nemůže argumentovat jeho psychickými (a tedy zdravotními) problémy, o jejichž existenci či neexistenci nemůže mít žádné informace. Žalobce též namítá, že v roce 2014 byl propuštěn na základě zcela jiného posudku, než je posudek, o nějž se žalovaný opírá nyní. S jakýmsi vylepšením posudku (fakticky však jde o nový posudek bez zopakování vyšetření žalobce) však právní předpisy nepočítají a v důsledku toho mu žalobce nemůže ani řádně oponovat. Protože posudek byl podkladem rozhodnutí o jeho propuštění, chtěl se žalobce seznámit i s jeho podklady.
12. Podáním ze dne 13. 7. 2018 žalobce navrhl, aby soud provedl důkaz jeho účastnickou výpověď a dále výpověď řady svědků (tehdejšího ředitele krajského ředitelství, vedoucího oddělení mjr. H., přímého nadřízeného žalobce ppor. A., tří kolegů žalobce, z nichž jeden pro neshody s vedoucím oddělení odešel a další si na ně neúspěšně stěžoval, uklízečky, která byla některým výrokům mjr. H. přítomna, údržbáře, bývalé ombudsmanky Policie ČR a její podřízené).
13. V průběhu ústního jednání žalobce zdůraznil, že v důsledku neprovedení žalobcem navrhovaných výslechů svědků nebylo náležitě zjištěno, že šikana na pracovišti byla skutečnou příčinou žalobcových reakcí při výkonu služby, což představuje závažnou vadu správního řízení. Žalovaný byl povinen vycházet z důkazů původních, a nikoliv zprostředkovaných v podobě vyjádření služebních funkcionářů či zpráv vedoucího oddělení. Žalobce hodlal prokázat, že byl šikanován, byl vystaven nerovnému přístupu a že jeho vyslání na psychologické vyšetření bylo účelové a šikanózní, k čemuž mohlo přispět kladení otázek předvolaným svědkům. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také zcela vyhnul hodnocení důkazu v podobě vyjádření O. A., který popsal, jak byl nucen skrytě nahrávat žalobce, a tím své rozhodnutí zatížil tzv. opomenutým důkazem. Žalobce také považoval za nepřijatelný zásah do jeho práva na spravedlivý proces, jestliže si nemohl pořídit kopie veškerých podkladů využitých psychology ke zpracování posudku. Namítané ustanovení § 4 odst. 7 věty druhé vyhlášky podle žalobce je v rozporu s § 34 správního řádu, jakožto normou vyšší právní síly. Pořizování výpisů z dokumentace o stovkách stránek obsahující mnohdy i kresby je pro obhajobu žalobce nedostačující možností, žalobce navíc nebyl schopen v průběhu správního řízení pro nedostatek času sehnat znalce, který by mohl do podkladů nahlížet a zpracovat protiposudek, proto nabídnuté možnosti nahlédnutí do podkladů vedoucího psychologa nevyužil. Z tohoto hlediska považoval žalobce za nedostačující ani kompromis přijatý soudem, který taktéž

umožňoval žalobci pouze do podkladů znaleckého posudku nahlédnout, avšak kopie dovolil pořídit jen prostřednictvím znalce. Žalobce namítá, že ochrana autorských práv poskytovatelů testových metod nemůže být nadřazena nad ústavní právo žalobce na spravedlivý proces. Konečně pak žalobce trvá na tom, že nedostatek přezkoumatelnosti zprávy vedoucího psychologa nemůže být dodatečně odstraněn, a to ani prostřednictvím znaleckého posudku zadaného soudem, obzvláště pokud ze zprávy o psychologickém vyšetření žalobce ze dne 27. 2. 2019 vyplývá, že žalobce v psychopatologickém smyslu nejevil známky sklonu selhat v zátěži, nejevil známky emoční nestability ve smyslu diagnózy a nejevil známky oslabení volných vlastností mimo rámec normy.

14. Žalovaný namítal, že šikana není předmětem tohoto řízení. Psycholog i znalec navíc konstatovali, že šikana neměla na osobnostní charakteristiky žalobce vliv, neboť ty jsou trvalejšího charakteru a nejsou podmíněny žádnými situačními vlivy. Chybějící reakce na úřední záznam O. A. by nemohla nijak ovlivnit výsledek řízení, resp. závěr psychologa o osobnostní nezpůsobilosti žalobce. Navíc i podle judikatury Ústavního soudu není nezbytné reagovat na každou námitku, jestliže žalovaný vystavěl své rozhodnutí na uceleném argumentačním systému, ze kterého je zřejmé, k jakým závěrům dospěl, a to zejména jsou-li podání odvolatele velmi rozsáhlá. Žalovaný jako na inspirativní poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2017, č. j. 6 Ad 13/2013-67, který se zabýval obdobným případem propuštění ze služebního poměru. Žalovaný odmítá, že by znalecký posudek byl soudem zadán za účelem doplnění neúplných závěrů policejního psychologa, a poukazuje na to, že doplnění uvedených závěrů v odvolacím řízení bylo pouze nutnou a přípustnou reakcí na vyvíjející se judikaturu správních soudů. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017-37, který připustil možnost doplnění podkladů služebním funkcionářem v řízení o propuštění příslušníka vycházejícím z odborného posudku. Protože je podkladem pro rozhodnutí správního orgánu posudek psychologa, žalovaný upozorňuje, že správní orgán ani soud není odborníkem, který by si mohl sám učinit závěr o jednotlivých diagnostických metodách či jejich vyhodnocení a o jednotlivých dílčích částech psychologické dokumentace, jež je navíc nutno hodnotit komplexně, a ne na základě vytržení jednotlivých údajů z celku, jak se snaží žalobce. Dokumentace navíc obsahuje metody, které není vhodné zpřístupnit veřejnosti. Právě proto je posudek zpracováván tak, aby z něj i laik porozumněl, proč byla u určité osoby shledána její osobnostní nezpůsobilost. Žalobce měl možnost vznést proti posudku námitky, měl možnost se sejit s psychologem a nechat si závěry vysvětlit. Žalovaný tak shrnuje, že ze shromážděných materiálů byly patrné důvodné pochybnosti, které vedly k podání žádosti o přezkum osobnostní způsobilosti žalobce, tato žádost tak byla podána v souladu se služebním zákonem a psycholog zcela přezkoumatelně a v souladu se zákonem zjistil, že žalobce není osobnostně způsobilý.

II. Obsah správního spisu

15. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 10. 2013 podal služební funkcionář žádost o zjištění osobnostní způsobilosti žalobce, k níž přiložil shromážděné obsáhlé podklady zahrnující vedle služebního hodnocení a výpisu peněžitých odměn a trestů úřední a služební záznamy zpracované převážně policisty sloužícími společně se žalobcem na pracovišti oddělení služební kynologie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje v D., přímým nadřízeným žalobce nebo vedoucím oddělení mjr. H., dokumentující řadu dílčích pochybení žalobce při výkonu služby (časté, někdy emotivní oponování vedoucímu

oddělení, jednou vystupňované po odchodu z místnosti prohlášením před kolegy, „že jedou na střelby, má zbraň a mohlo by se něco stát“, opakované dílčí nedodržení časového plánu služby v řádu minut, opomenutí či nedostatečný zápis do deníku činností, pochybení v označení měsíce v záznamu o použití služebního psa, formální nedostatky zápisu do knihy jízd, telefonická žádost kolegům, aby jej pod jeho jménem a heslem odhlásili ze systému elektronické docházky, opožděné seznamování se s elektronickými instruktážemi, poštou a interními akty řízení, vypracování testu na úseku vzdělávání běžného výkonu služby v nepřítomnosti vedoucího oddělení nebo použití soukromého vozidla s propadlou technickou kontrolou). Dne 11. 10. 2013 obdržel žalobce oznámení o termínu zjišťování osobnostní způsobilosti, v němž za důvod žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti bylo označeno ustanovení § 2 písm. c) vyhlášky, tj. jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že příslušník je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Dne 26. 11. 2013 vyhotovil psycholog PhDr. J. K. z Krajského ředitelství policie Ú. kraje (ke změně psychologa došlo v důsledku vyhovění žádosti žalobce, který poukazoval na blízké osobní vztahy mjr. H. s psychologem Krajského ředitelství S. kraje) na základě vyšetření žalobce závěr, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky podle ustanovení § 1 písm. b), d), h) a j) vyhlášky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, tj. v jeho případě není potvrzena emocionální stabilita, odolnost vůči psychické zátěži, dostačivost v oblasti autoregulace a nepřítomnost psychopatologické symptomatiky. Žalobce následně požádal o přezkum těchto závěrů, dne 28. 1. 2014 ovšem vydal vedoucí psycholog Policie ČR plk. Mgr. V. V. také závěr, jímž potvrdil závěry PhDr. K..

16. Na základě závěrů psychologů služební funkcionář zahájil řízení o propuštění ze služebnímu poměru výzvou, kterou žalobce převzal dne 7. 2. 2014. Obratem dne 10. 2. 2014 pak vydal služební funkcionář rozhodnutí č. 540/2014, kterým propustil žalobce ze služebnímu poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) služebnímu zákona, podle nějž musí být příslušník propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle výsledků posouzení osobnostní způsobilosti žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky podle ustanovení § 1 písm. b), d), h) a j) vyhlášky.
17. Žalobce brojil proti rozhodnutí služebnímu funkcionáře odvoláním. Namítal, že nebyl seznámen s přílohami žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti, výsledek jeho psychologického vyšetření pak byl ovlivněn nepravdivými podklady předloženými v žádosti služebnímu funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti, byl zcela neobjektivní a bylo v něm nesprávně uvedeno, že na jeho místo je stanoven zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti. Služební funkcionář neprověřil informace, které mu poskytl vedoucí oddělení a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce namítal nepravdivost tvrzení uvedených v žádosti ohledně kázeňského řízení, které proti němu bylo vedeno a bylo zastaveno, a údajů o návštěvách psychiatricky, kam docházel pouze dva měsíce, a o incidentu, při němž měl vyhrožovat služební zbraní. Pokud jde o změnu v jeho chování, žalobce uvedl, že k ní došlo pouze v důsledku šikany, které byl (a nejen on) vystaven ze strany vedoucího oddělení. O své situaci informoval svého vedoucího skupiny i další osoby (vedoucího personálního odboru Mgr. Z. F. i vedoucího vnitřní kontroly Mgr. F. M.). Služební funkcionář přitom neprovedl navržené důkazy výslechy svědků a listinami, žalobce proto navrhoval, aby tyto důkazy provedl žalovaný.

18. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 7. 2014, č. j. PPR-10312-8/ČJ-2014-990131, zamítl. Na základě žaloby podané žalobcem však Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 6. 2016, č. j. 46 A 61/2014-164, toto rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, neboť shledal důvodnou námitku, že se žalovaný nikterak nevypořádal s namítanou šikanou žalobce ze strany vedoucího oddělení mjr. H.. Ke svému tvrzení žalobce jednak uvedl řadu konkrétních skutečností a jednak na podporu svých tvrzení navrhl i důkazy, zejména výslechy svědků. Žalovaný neprovedl důkazy, které by tvrzení žalobce potvrdily nebo vyvrátily, a rezignoval tak podle soudu na svou povinnost řádně zjistit skutkový stav. Žalovaný nebyl povinen všechny navržené důkazy provést, bylo ale jeho povinností, rozhodl-li se navržené důkazy neprovést, vysvětlit ve svém rozhodnutí, proč navržené důkazy neprovedl. Napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a také pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] s tím, že bude na žalovaném, aby věc opětovně posoudil v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud totiž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. [6 Ads 19/2013-35](#), žalovaného upozornil na to, že v projednávané věci závěr vedoucího psychologa nesplňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost, neboť vedle výčtu použitých metod obsahuje již pouze závěry o osobnosti žalobce, aniž by bylo přiblíženo, z jakých skutečností jsou dovozeny. Rovněž závěr vedoucího psychologa žádným způsobem nevysvětluje, proč žalobce nesplňuje osobnostní předpoklady podle ustanovení § 1 písm. b), d), h) a j) vyhlášky.
19. Ze správního spisu dále plyne, že proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, zamítl, protože se ztotožnil s názorem krajského soudu v otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť v odůvodnění rozhodnutí byla zcela opomenuta tvrzení žalobce týkající se šikany a důkazní návrhy na jejich podporu a žalovaný byl též odpovědný za to, aby posudek psychologa bezpečnostního sboru splňoval požadavky úplnosti, přesvědčivosti a přezkoumatelnosti, tj. aby měl všechny nezbytné náležitosti, netrpěl právními vadami či nedostatečností ohledně zjištění skutkového stavu, nedostatkem opory v provedeném dokazování či rozporem se spisy. Kasační soud se však neztotožnil s tím, že v případě zjištění šikany žalobce a jejího vlivu na jeho osobnostní způsobilost by nebylo přípustné žalobce propustit. Nepřípustné by však bylo šikanózní podání žádosti o přezkoumání osobnostní způsobilosti již při prvním pochybení či propuštění na základě pouze přechodné osobnostní nezpůsobilosti, zejména byla-li by vyvolána šikanou.
20. V mezidobí ještě před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu poradní komise žalovaného navrhla, aby bylo řízení zastaveno s ohledem nepřezkoumatelnost závěrů vedoucího psychologa, které podle judikatury správních soudů nelze doplnit ani jeho výslechem, a s ohledem na nedostatečné vypořádání namítané šikany v řízení před služebním funkcionářem. S tím však žalovaný nesouhlasil a měl za to, že potřebná zjištění lze doplnit v odvolacím řízení.
21. Vedoucí psycholog následně ke dni 3. 5. 2016 zpracoval k žádosti žalovaného podrobné doplnění závěru posudku, v němž zrekapituloval použité metody a jejich výsledky, blíže je okomentoval a mimo jiné uvedl, že není v silách psychologů objektivně vyšetřit, zda se žalobce stal obětí bossingu či šikany na pracovišti, nicméně i kdyby tomu tak bylo, rozhodujícím faktorem vedoucím k psychickým potížím a neadekvátnímu jednání žalobce

byly jeho osobnostní nastavení a dispozice. V tomto směru byly u žalobce mj. zjištěny sklony k emoční labilitě s cholerickými rysy, sklony ke spontánnímu a impulsivnímu jednání, sklon k neuroticismu s převládajícími negativními strategiemi zvládání stresu a obtíže při myšlenkovém odpoutávání se od stresu. Podle vedoucího psychologa žalobci chybí sebejistota a životní elán, hůře zpracovává dynamické situace a objevují se u něj pesimismus a deprese, zvýšená podezřívavost, nespokojenost, sebeobviňování a pocity beznaděje. Popsaný stav se přitom pravděpodobně periodicky opakuje.

22. Ombudsmanka Ministerstva vnitra k žalobcem namítané šikaně žalovanému dopisem ze dne 8. 3. 2016 sdělila, že na žádost žalobce bylo provedeno šetření, v rámci něžž bylo zjištěno, že všech osm kontaktovaných kolegů žalobce nezávazně na sobě potvrdilo, že byli či se cítili být šikanováni ze strany vedoucího oddělení, mjr. H.. Dne 19. 5. 2016 proběhlo jednání senátu poradní komise, kde byl žalobce seznámen se spisem, bylo mu umožněno do doplněného spisového materiálu nahlédnout a byly mu z něj pořízeny požadované kopie. Žalobce také do spisu založil kopie žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti a zápisu z pohovoru vedeného k žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti doplněné o své poznámky a připomínky.
23. V návaznosti na doplnění závěru posudku vedoucího psychologa ze dne 3. 5. 2016 žalobce podáním ze dne 30. 5. 2016 namítl, že vady posudku nelze zhojit jeho doplněním, natož po více než dvou letech, pokud žalobce k dalšímu vyšetření ani nebyl přizván. Namítal též, že není zřejmé, z jakých podkladů psycholog vycházel, kdy a jak k nim získal přístup a kde a kdy se k těmto podkladům mohl žalobce vyjádřit. Žalobce proto navrhoval vypracování nového nezávislého posudku a také provedení výslechu řady svědků k prokázání šikany, jíž musel čelit na pracovišti. Vedoucí psycholog na to reagoval písemným sdělením, že v doplnění jeho závěru jsou podklady označeny, žalobce měl podle § 4 odst. 7 vyhlášky právo se s obsahem dokumentace seznámit (ne však si z ní kopírovat, neboť nejde dle stanoviska personálního odboru Ministerstva vnitra o spis vedený správním orgánem) a její obsah s ním projednat, což však až doposud neučinil.
24. Dne 29. 6. 2016 proběhlo další jednání senátu poradní komise, při němž byl žalobce seznámen se sdělením vedoucího psychologa a se spisem. Žalobce při něm namítal, že mu vedoucí psycholog nezákonně brání si pořídit kopie dokumentace a že provedení důkazů ke zjištění šikany žalobce je zcela zásadní, protože šikana nepochybně měla vliv na psychický stav a psychologické hodnocení žalobce. Žalobce též upozornil na to, že o pořízení zvukového záznamu jeho nadřízeným na pokyn mjr. H. nebyl předem informován, nahrávka nicméně vypovídá o poměrech v D., stejně jako dvě verze úředních záznamů k této záležitosti zpracované nadřízeným. Žalobce upozorňoval na vytržení jeho slov o služební zbraň z kontextu (nikomu nevyhrožoval, jen upozorňoval, proč jej nenechá mjr. H. v klidu, když má u sebe služební zbraň, jede na střelby, a bude tedy se zbraní manipulovat). Namítal též, že u psychologa neměl žádný prostor se vyjádřit a vysvětlit situaci na jeho pracovišti, pouze zpracovával písemné testy a odpovídal na otázky psychologa pokládáné mezi testy, přičemž psycholog na konci odešel ještě před dopracováním testů. Popsal též rámcově šikanózní jednání vedoucího oddělení vůči jeho osobě a jeho bezúspěšnou snahu upozornit na to nadřízené a předložil též některé listiny (např. sdělení jeho nadřízeného zaslané ombudsmance o tom, jak musel úřední záznam o projednání služebního hodnocení žalobce a jeho zvukovém zaznamenání na pokyn mjr. H. proškrtat a jak se dozvěděl, že mjr. H. tento zvukový záznam přehrával několika jeho kolegům a kritizoval jej s tím, že kdyby nadřízený postupoval správně, mohl žalobce

dostat, k němuž jsou připojeny obě verze tohoto úředního záznamu, nebo kopii celostránkového konkretizovaného popisu různých událostí a problémů tolerovaných na pracovišti v D. včetně poukazu na to, že služební funkcionář má pouze neobjektivní informace od vedoucího oddělení).

25. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím ze dne 12. 9. 2016 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 13. 2. 2014, č. 540/2014, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkou uvedení nepravdivých informací v žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti argumentem, že tyto informace vycházely z úředních a služebních záznamů, které jsou součástí spisu odboru vnitřní kontroly. Pokud jde o pochybení spočívající v tom, že žalobci nebyly s žádostí o zjištění osobnostní způsobilosti doručeny přílohy, žalobce sám uvedl, že s nimi již byl seznámen, a došlo tak k napravení nesprávného postupu. K námitce žalobce, že v posudku psychologa je uvedeno, že je pro jeho zastávané služební místo stanoven zvláštní požadavek na osobnostní způsobilost, žalovaný uvedl, že ani v závěru psychologa, ani v závěru vedoucího psychologa není uvedeno, že je pro služební místo zastávané žalobcem stanoven zvláštní požadavek na osobnostní způsobilost, námitka tak není relevantní. K namítané šikaně žalovaný uvedl, že tato nemá oporu ve spise, a tudíž je nepravdivá, naopak bylo zjištěno, že v období od 5. 6. 2003 do 19. 9. 2013 žalobce obdržel 28 peněžitých darů v rozmezí od 600 Kč do 6 000 Kč, 14 zdaněných peněžitých odměn v rozmezí od 3 500 Kč do 20 000 Kč, jen jednou mu byl snížen základní tarif o 10 % na dobu 3 měsíců a jednou mu byla uložena pokuta 2 000 Kč; o tvrzené šikaně nesvědčí ani pravidelná služební hodnocení z roku 2012. Pokud se žalobce snažil problémy v září 2013 řešit, bylo to až v době, kdy bylo vyhodnoceno šetření odboru vnitřní kontroly, které naopak poukazovalo na nevhodné chování žalobce. K námitce, že nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy k prokázání namítané šikany, zejména výslechy svědků, žalovaný uvedl, že při zjišťování šikany na pracovišti vycházel ze spisu odboru vnitřní kontroly, ze sdělení ombudsmanky Ministerstva vnitra, z něhož vyplývá, že předmětem šikany nebyl pouze žalobce, ale i jeho další kolegové, kteří ho popsali jako výbušného a jeho reakce na šikanózní jednání mjr. H. jako nepřiměřené až agresivní. Provedení žalobcem navrhovaných důkazů podle žalovaného nemůže zvrátit zjištěný skutkový stav, a to s ohledem na závěr vedoucího psychologa, z jehož psychodiagnostické úvahy je zřejmé, že rozhodujícím faktorem, který vede k psychickým potížím žalobce a jeho neadekvátnímu jednání, jsou jeho osobnostní nastavení a dispozice. K žalobcem rozporovanému doplnění závěru vedoucího psychologa žalovaný uvedl, že doplněním závěru vedoucího psychologa byly napraveny vady, které mu byly vytýkány soudem, přičemž možnost takového postupu vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 47/2015-35. Žalobce byl s doplněním seznámen dne 19. 5. 2016, vedoucím psychologem mu bylo nabídnuto, aby se s kompletní dokumentací seznámil a odborně ji s vedoucím psychologem projednal, toho ale nevyužil. Z doplnění závěru je přitom zcela zřejmé, z jakých podkladů vedoucí psycholog vycházel. Návrhu žalobce na vypracování nového nezávislého posudku nelze dle žalovaného vyhovět, neboť postup zjišťování osobnostní způsobilosti je ve vyhlášce jednoznačně upraven.
26. Soud dále v průběhu jednání doplnil dokazování o znalecký posudek ze dne 16. 11. 2018, č. 32/8/2018, zpracovaný na požadavek soudu PhDr. V. J., PhD., znalcem z oboru školství a kultura, odvětví psychologie. Znalec po seznámení se s kompletním soudním i správním spisem a se spisovou dokumentací vedoucího psychologa žalovaného a též na základě

vlastního psychologického vyšetření žalobce sestávajícího z pozorování, rozhovoru a vyhodnocení písemných testů posuzoval tytéž otázky jako vedoucí psycholog žalovaného s důrazem na kritický přístup k podkladovým materiálům a dále se zabýval otázkou, zda závěr vedoucího psychologa nezachycoval ve skutečnosti pouze přechodný stav vyvolaný žalobcem namítanou šikanou na pracovišti vygradovanou zejména v době těsně předcházející psychologickému vyšetření. Z rozsáhlého odůvodnění znaleckého posudku přitom vyplynulo, že žalobce v době psychologického vyšetření, které se uskutečnilo dne 29. 10. 2018 v trvání cca 8 hodin, nezmiňoval, že by aktuálně čelil stresovým situacím, naopak bylo patrné, že se věnuje činnostem, které ho baví (provozuje psí školu a psí hotel), a nečelí ani akutním vztahovým problémům. Znalec na rozdíl od vedoucího psychologa žalovaného uzavřel, že v době jeho zkoumání u žalobce není přítomna psychopatologická symptomatika ve smyslu § 1 písm. j) vyhlášky. K datu vydání napadeného rozhodnutí se tato symptomatika u žalobce vyskytovat mohla, ale nemusela, neboť vedoucím psychologem zjištěná zejména depresivní symptomatika mohla být vyvolána a velmi zásadně umocňována situačním působením dlouhodobějších vlivů, jako byly neuspořádané vztahy na pracovišti či v partnerském životě. S vedoucím psychologem žalovaného se však znalec shodl v tom, že žalobce nesplňuje požadavky § 1 písm. b), d) a h) vyhlášky v podobě emoční stability, odolnosti vůči psychické zátěži a nepřítomnosti nedostačivosti v oblasti autoregulace. Toto zjištění se přitom týká nejen okamžiku znaleckého zkoumání, ale s nejvyšší pravděpodobností i doby vydání napadeného rozhodnutí, protože se jedná o osobnostní rysy, které zůstávají v čase relativně stabilní. Tyto rysy byly podle znalce s ohledem na obsah spisové dokumentace vedoucího psychologa žalovaného u žalobce oprávněně zjištěny již v listopadu 2013 a nemohly být přitom jen situačně podmíněné a vyvolané krátkodobými situačními vlivy.

27. Žalobce naproti tomu soudu předložil zprávu o psychologickém vyšetření ze dne 26., resp. 27. 2. 2019 vypracovanou klinickým psychologem PhDr. K. H.. Jak soud zjistil, zpracovatel zprávy je zapsán v seznamu znalců jako znalec v oboru zdravotnictví pro specializaci klinická psychologie, nicméně zpráva jako taková nemá náležitosti znaleckého posudku a není zpracována pro účely soudního řízení, nýbrž je adresována praktické lékařce žalobce, která žalobcovo klinickopsychologické vyšetření doporučila. V závěru zprávy se uvádí, že zpracovateli nepřísluší komentovat závěry psychologických vyšetření dle speciální metodiky provedené policejními psychology. Zpráva nicméně mj. uvádí, že na základě psychologických vyšetření žalobce uskutečněných ve dnech 7. a 20. 2. 2019 a provedených psychologických testů, jejichž výstupy blíže rozvádí, žalobce nejevil v psychopatologickém slova smyslu známky emoční nestability ve smyslu diagnózy (s poznámkou, že to by musel určit znalec lékař), nejevil známky oslabení volných vlastností mimo rámec normy a byly zjištěny pouze známky přítomnosti drobných tzv. obranných neurotických mechanismů v rámci širší normy.
28. V dané situaci soud se závěry zprávy o psychologickém vyšetření, která do jisté míry ve svých závěrech zpochybňuje předchozí zjištění emoční nestability, nedostatečné odolnosti vůči psychické zátěži a autoregulační nedostačivosti žalobce, konfrontoval soudem ustanoveného znalce, PhDr. V. J., PhD. Ten uvedl, že PhDr. K. H. dospěl v podstatě k podobným závěrům jako on, jak vyplývá zejména z detailního vyhodnocení jednotlivých absolvovaných testů, v závěru pouze uvádí, že zjištěné charakteristiky žalobce nedosahují úrovně psychopatologie či lékařské diagnózy (tj. že není nutná péče psychiatra či medikace). Při posuzování osobnostní způsobilosti pro zařazení v bezpečnostním sboru je však nutné, aby se osobnostní charakteristiky posuzovaného pohybovaly v mezích

populační normy, což v případě žalobce splněno není, neboť i PhDr. H. uvádí, že posuzované charakteristiky splňují jen hranice širší normy, tedy se pohybují až za limity vyžadovanými pro službu v bezpečnostním sboru. Již na úvod znalec zmiňoval, že podle jeho zjištění žalobce nevykazuje žádné psychopatologické rysy, v běžném životě a běžných situacích pravděpodobně bude zcela normálně fungovat, obtíže budou nastávat v situacích zátěžových, kdy se projeví určité osobnostní rysy, které jsou vyjmenovány i ve vyhlášce.

29. K dotazům žalobce dále znalec dodal, že pokud jde např. o test strategií zvládání stresu (str. 38 posudku) představuje T-skóre 60 hranici populační normy (odpovídá cca 84 % populace), zatímco T-skóre nad 64 je za hranicí psychopatologie (odpovídá více než 90 % populace), což již vybočuje z požadavků na příslušníky bezpečnostních sborů. Obdobně je tomu u T-skóre 38, který je již pod hranicí normy (40) a vyznačuje, že zkoumaný znak vykazuje hodnocený výrazně méně často, než je v populaci běžné. Žalobce v testech vybočoval z užší normy, zpravidla však ne ze širší normy. Pokud žalobce namítal, že v testu apercce ruky podal vysoce nadprůměrný počet odpovědí proto, že byl znovu a znovu vyzván k uvedení dalších odpovědí, znalec konstatoval, že postupoval zcela v souladu s metodikou daného testu a v případě žalobce i na základě zkušeností znalce počet odpovědí výrazně vybočoval oproti jiným zkoumaným. Metodiky provedení testů určili jejich tvůrci a stejně tak je stanoven způsob jejich vyhodnocení. Znalec však nedovožoval závěry z jednotlivých dílčích výsledků toho kterého testu, nýbrž své závěry budoval na základě komplexního vyhodnocení všech provedených testových metod spolu s výsledky podrobně provedeného pohovoru se žalobcem. Žalobce má rád svůj klid a určitý vlastní životní prostor, cítí se dobře v prostředí, které si sám vytvořil, kde se nemusí nikomu příliš podřizovat a kde je svým vlastním pánem. To jsou kvalitní vlastnosti, ale s takovými vlastnostmi se obtížně pracuje v bezpečnostním sboru, kde si žalobce nemůže takový prostor vytvořit, protože má své nadřazené. U žalobce byla zjištěna snaha vyhýbat se konfliktům, neřešit je teď a hned, naopak problémy odkládal, což prokazují i jím sdělené anamnestické údaje o partnerských vztazích, v nichž žalobce nechával situaci vygradovat. Byť je takové chování v běžné populaci rozšířené, je pro příslušníky, kteří slouží se zbraní v ruce, velkým rizikem a takové osoby žádné bezpečnostní sbory do svých řad nepřijímají. Znalec nemůže spekulovat, zda při přijetí žalobce nebyly tyto charakteristiky zjištěny a proč, nicméně je pravdou, že stabilita osobnostních rysů je relativní, v rozmezí jednotek let zůstávají neměnné, např. po 20 letech zde však už mohou rozdíly vznikat.
30. Proti posudku žalobce namítal, že se znalce dotazoval na výsledky testů, které měly podle znalce zajišťovat přezkoumatelnost jeho závěrů, z odpovědí znalce se však ukázalo, že není schopen přesvědčivě a přezkoumatelně vysvětlit, z jakého důvodu v situaci, kdy žalobce ve 12 ze 13 problematických hodnocení byl ještě v mezích širší normy, dospěl k závěru, že žalobce nezvládá stres. Stejně tak v testu apercce ruky nelze přece žalobci vytýkat, jestliže na opakovanou výzvu znalce „a dále?“ poskytoval další a další odpovědi. Žalobce považuje hodnocení znalce za velmi subjektivní a žádá, aby soud vycházel ze zdravého rozumu. Znalec nebyl podle žalobce schopen vysvětlit výsledky jednotlivých testů, pouze pro řízení před soudem nepřijatelně tvrdil, že nejsou pro laiky, a proto zde jsou důvodné pochybnosti o oprávněnosti závěrů znalce.

III. Posouzení žaloby soudem

31. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 12. 9. 2016) osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
32. Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.
33. Podle ustanovení § 79 odst. 2 služebního zákona osobnostní způsobilost příslušníka posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.
34. Podle ustanovení § 79 odst. 3 služebního zákona se za osobnostně způsobilého považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.
35. Podle § 1 vyhlášky osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je
 - a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším,
 - b) emočně stabilní,
 - c) psychosociálně vyzrálý,
 - d) odolný vůči psychické zátěži,
 - e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami,
 - f) bez nedostačivosti v oblasti volných procesů,
 - g) bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů,
 - h) bez nedostačivosti v oblasti autoregulace,
 - i) bez znaků nežádoucí agresivity a
 - j) bez psychopatologické symptomatiky.
36. Žalobce v žalobě uplatnil několik žalobních bodů, z nichž některé se shodovaly s námitkami uplatněnými v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 61/2014, v němž se žalobce domáhal zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014. Předně namítal, že žalovaný nereagoval na jeho námitku, že žádost služebního funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti obsahovala celou řadu nepravdivých informací, které byly podkladem pro vydání psychologického posudku, přičemž žalobce s uvedenými důvody vyslovil nesouhlas. Soud shodně jako při posuzování žaloby ve věci sp. zn. 46 A 61/2014 neshledal tuto námitku důvodnou, protože se žalovaný se všemi námitkami žalobce proti jeho tvrzením (jak je patrné z předcházející rekapitulace obsahu napadeného rozhodnutí) argumentačně vypořádal. Napadené rozhodnutí proto v tomto směru není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, aniž by v tuto chvíli soud hodnotil pravdivost argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani dílčí opomenutí informací z vyjádření O. A. nic nemění na tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně

vyjádřil svůj závěr, proč za klíčový pro své rozhodnutí považuje především závěr vedoucího psychologa.

37. Také námitku, že žalobci současně s doručením žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti nebyly doručeny přílohy k této žádosti, čímž došlo k porušení práva žalobce podle § 4 odst. 7 vyhlášky, shledal soud shodně jako při posuzování žaloby ve věci sp. zn. 46 A 61/2014 nedůvodnou. Služební funkcionář sice nedostal své povinnosti předložit žalobci přílohy žádosti, toto procesní pochybení však není natolik zásadní, aby vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, a navíc bylo napraveno v dalším řízení po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného soudem.
38. K tvrzené šikaně, která měla být podle tvrzení žalobce příčinou změny v jeho chování, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, kterým Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 46 A 61/2014-164. Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem korigoval závěr krajského soudu týkající se důsledků případně zjištěné šikany, když uvedl: *„Lze souhlasit, že šikana žalobce je relevantní okolností ve vztahu k projednávané věci, a to buď v případě, že by zhoršený psychický stav žalobce byl důsledkem této šikany, anebo v případě, kdy by šikanózní byla sama žádost o zjištění osobnostní způsobilosti. S čím však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit, je závěr, že v obou těchto případech by bylo propuštění oběti šikany ze služebního poměru bez dalšího krokem nepřijatelným.“* Nejvyšší správní soud dále poukázal na účel ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona, jež *a priori* není sankční povahy, ale má zajistit, aby činnost příslušníka Policie České republiky vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé. V této souvislosti je pak nerozhodné, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo.
39. Soud posuzoval, jak se s námitkou šikany včetně důkazních návrhů žalobce žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že v tomto ohledu žalovaný nepochybil, když navrhované důkazy výsledkem svědků v řízení vedeném se žalobcem neprováděl (zcela jinou otázkou, kterou však soudu v tomto řízení nepřísluší se zabývat, je, zda na základě zjištěných skutečností neměl správní orgán zahájit šetření a případně i správní řízení týkající se jednání vedoucího oddělení). Žalovaný uzavřel, že za situace, kdy z posudku vedoucího psychologa vyplývá, že rozhodujícím faktorem, který vede k psychickým potížím a neadekvátnímu jednání žalobce, je jeho osobnostní nastavení a dispozice, nebylo v daném řízení účelné výsledky navrhovaných svědků provádět, neboť i kdyby byly výsledky provedeny a bylo jimi prokázáno, že žalobce skutečně byl terčem šikany na pracovišti, nezvrátilo by takové zjištění rozhodný závěr o skutkovém stavu. Žalovaný zcela nepopřel, že k šikaně docházelo, ostatně tvrzení žalobce v tomto směru podpořilo sdělení ombudsmanky Ministerstva vnitra, z něhož vyplývá, že to nebyl jen žalobce, kdo se cítil být ze strany vedoucího oddělení šikanován, nicméně pouze žalobce na jednání mjr. H. reagoval nepřiměřeně až agresivně. Nelze se tak ztotožnit s názorem žalobce, že žalovaný nerespektoval právní názor krajského soudu, neboť tento názor byl jednak korigován ze strany Nejvyššího správního soudu a jednak žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil, že nepřistoupil k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, protože je neshledal způsobilými jakkoliv změnit jeho závěr o skutkovém stavu. Žalovaný v souladu s § 181 odst. 5 služebního zákona uvedl, jakými úvahami byl při rozhodování veden, a objasnil, z jakého důvodu nevyhověl důkazním návrhům žalobce, přičemž tyto důvody shledává odpovídajícími i soud.

40. Ani soud nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu jím navrženými početnými svědky a přikládanými listinami, protože tyto důkazy považuje za nadbytečné (pokud jde o prokázání šikany žalobce a nepravdivost podkladů žádosti o posouzení osobnostní způsobilosti) a z významné části též za irelevantní (pokud jimi mají být prokázány osobnostní charakteristiky mjr. H.). Soud si je vědom (znalci sděleného) přání žalobce, aby bylo oficiálně konstatováno, že vedoucí oddělení mjr. H. napsal do žádosti o psychologické posouzení nepravdivé věci, a aby byli mjr. H. a služební funkcionář pplk. P. spravedlivě potrestáni. V tomto směru však soud nemá žádnou pravomoc se zabývat otázkami, které nebyly předmětem napadeného rozhodnutí, a vybočovat tak z předmětu řízení, jímž je přezkum zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Pro zodpovězení klíčové otázky, zda u žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí byly přítomny osobnostní charakteristiky vyjmenované v § 1 vyhlášky, zda v průběhu správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí nebyla porušena práva žalobce způsobem uváděným v uplatněných žalobních bodech a zda případně takové porušení procesních práv mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není potřebné a ani přípustné se zabývat tím, zda si mjr. H. nebo pplk. P. zaslouží být potrestáni a za jaké jednání. V tomto řízení to soudu nepřísluší, nýbrž to bylo a je úkolem příslušných správních orgánů, zejména nadřízených těchto osob v pozici jejich služebního funkcionáře (tedy reprezentantům moci výkonné). Pokud jde o nepravdivost údajů uvedených v žádosti o psychologické posouzení, manipulaci s popisem skutkových okolností dostatečně popisují zjištění policejní ombudsmanky. Samotné psychologické posouzení žalobce však v tomto směru vycházelo z významné míry z objektivních metod a samo o sobě nemohlo být obsahem žádosti zcela kompromitováno, což ostatně potvrdily i výsledky znaleckého zkoumání nařízeného soudem. Podrobnější rozkrývání neblahého vlivu působení mjr. H. na fungování jím vedeného oddělení, v němž působil i žalobce, a nedostatku snahy služebního funkcionáře zabývat se žalobcem oznamovaným bossingem již vybočuje z rozsahu skutkového stavu, který bylo třeba pro závěr soudu objasnit.
41. Konečně se soud zabýval otázkou, zda doplněný závěr vedoucího psychologa představuje dostatečný podklad pro propuštění žalovaného ze služebního poměru. Předně je třeba uvést, že odkaz žalovaného na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 9 Ad 9/2011-32 a následné rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 7/2016-36 není případný. Závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích vyvrátil Nejvyšší správní soud zrušujícím rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 228/2016-41, v němž poukázal na to, že procesní úprava (§ 190 odst. 8 služebního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017) žalovanému neumožňovala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Současně Nejvyšší správní soud uvedl, že po zrušujícím rozsudku bylo zcela na žalovaném, jakým procesním postupem přistoupí k naplnění závazného právního názoru Městského soudu v Praze. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu pak lze aplikovat i na nyní projednávanou věc.
42. Podle § 190 odst. 8 služebního zákona je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.
43. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení (§ 36 odst. 1 správního řádu) nepochybil, když si za účelem zjištění skutkového stavu vyžádal doplnění závěru vedoucího psychologa, aby tento splňoval požadavky úplnosti a

přesvědčivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198). Neměl totiž vůbec možnost prvostupňové rozhodnutí zrušit a nařídit doplnění zjištění o skutkovém stavu a doplnění odůvodnění služebnímu funkcionáři.

44. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že neměl možnost se s novým závěrem vedoucího psychologa, resp. s dokumentací vedoucího psychologa seznámit.
45. Podle ustanovení § 6 odst. 5 vyhlášky vedoucí psycholog poskytne jeden stejnopis závěru posuzované osobě, jeden stejnopis závěru poskytne služebnímu funkcionáři a jeden stejnopis závěru ponechá v písemné dokumentaci psychologického pracoviště k posuzované osobě. V případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) má posuzovaná osoba právo seznámit se s obsahem dokumentace pořízené v souvislosti s posuzováním její osobnostní způsobilosti v přezkumném řízení a projednat s vedoucím psychologem obsah této dokumentace.
46. Podle ustanovení § 174 odst. 1 služebního zákona má účastník má právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.
47. Ze záznamu o jednání senátu poradní komise ze dne 19. 5. 2016 je patrné, že žalobce byl seznámen s doplněním závěru vedoucího psychologa, bylo mu též umožněno nahlédnout do správního spisu a poříditi si z něho kopie. Obsah závěru vedoucího psychologa včetně jeho doplnění ze dne 3. 5. 2016 tak musel být žalobci znám. Seznámení žalobce s doplněním závěru vedoucího psychologa mimo jiné vyplývá též ze skutečnosti, že žalobce podal ve věci vyjádření právě v návaznosti na doplnění závěru vedoucího psychologa. Pokud žalobce namítá, že nebyl seznámen s obsahem dokumentace pořízené v souvislosti s posuzováním jeho osobnostní způsobilosti, je soud toho názoru, že bylo na žalobci, jestliže ustanovení § 6 odst. 5 vyhlášky právo seznámit se s touto dokumentací přiznává, aby o takové seznámení požádal. Z uvedeného ustanovení nevyplývá povinnost vedoucího psychologa obsah dokumentace posuzované osobě ani služebnímu funkcionáři zasílat. Právo posuzované osoby na seznámení se s dokumentací a na projednání jejího obsahu s vedoucím psychologem neimplikuje povinnost vedoucího psychologa aktivně konat, ale toliko vyhovět případné žádosti posuzované osoby o seznámení s obsahem dokumentace a projednání jejího obsahu. Pakliže žalobce svého práva nevyužil, nelze to přičítat k tíži žalovanému. Žalobce mohl žalovaného, resp. vedoucího psychologa požádat o přiměřené prodloužení lhůty pro seznámení se s dokumentací tak, aby se jím sjednaný znalec s dokumentací mohl obeznámit, touto cestou však nepostupoval. Nadto soud poznamenává, že dokumentace psychologa, resp. vedoucího psychologa není přímo podkladem pro řízení ve věci služebního poměru, jak uvádí žalobce. Podkladem rozhodnutí žalovaného v projednávané věci byl toliko závěr psychologa. Odborné podklady a materiály, z nichž psycholog při zpracování závěru vycházel, nicméně nechal soud přezkoumat též nezávislým znalcem z odvětví psychologie, a ty tak byly podrobeny odbornému kritickému hodnocení. I přes určité dílčí výhrady znalce přitom závěry psychologa učiněné na podkladě této dokumentace v rozhodující míře obstály.

48. K výtkám žalobce proti postupu soudu, který spor mezi soudem ustanoveným znalcem a zástupcem žalobce o nahlížení do úplné psychologické dokumentace vyřešil připuštěním nahlížení do ní s tím, že však kopie mohou být pořizovány jen prostřednictvím jiného soudního znalce, soud považuje za potřebné uvést, že takto postupoval nejen z důvodu ochrany autorských práv poskytovatelů testových metod, ale především z důvodu ochrany důvěrnosti těchto testových metod, jejichž samotná funkčnost je z povahy věci garantována jen tehdy, nejsou-li tyto metody a postupy jejich vyhodnocení veřejně dostupné. Prozrazení kompletní metodiky by mohlo být zneužito nejen žalobcem, který by se po nastudování příslušných podkladů mohl podrobit znaleckému zkoumání shodnými metodami u jiného znalce a ve značné míře díky nabytým znalostem a změně svých odpovědí zmanipulovat výsledek testování, ale mohlo by dojít i k jejímu zveřejnění, což by mohlo prakticky znehodnotit příslušnou metodu a ovlivnit výsledky velkého množství psychologických vyšetření ve všech oblastech, kde jsou využívány. Soud je přesvědčen, že žalobci zajistil jeho právo na spravedlivý proces jak možností seznámit se s uvedenými podklady, tak i odročením původně nařízeného jednání tak, aby měl prostor konfrontovat znalecký posudek a jeho podklady prostřednictvím posudku jiného znalce. Širší přístup k dokumentaci znalce by již procesní možnosti žalobce nijak podstatně nerozšířil, závažnou měrou by však ohrozil zájem na zachování funkčnosti použité metodiky, zpochybnil důvěryhodnost případného následného revizního znaleckého posudku a narušil ochranu použité metodiky jako autorského díla.
49. Náležitosti závěru psychologa stanoví ustanovení § 5 vyhlášky. Vedle obecných náležitostí uvedených v odst. 1 závěr psychologa v případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) obsahuje také
- a) metody uvedené v § 4 odst. 4 použité při zjišťování osobnostní způsobilosti,
 - b) osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla, a
 - c) odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti.
50. Vedoucí psycholog plk. Mgr. V. V. k žádosti předsedkyně senátu poradní komise policejního prezidenta zpracoval doplnění závěru vedoucího psychologa ze dne 28. 1. 2014. Uvedl, že podkladem pro analýzu objektivních údajů byly vyjmenované materiály ze spisu vedeného poradní komisí pod č. j. PPR-10312/čj-2014-990131 a ze spisu odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Středočeského kraje č. j. KRPS-249672/ČJ-2013-01006-Z-KR, přičemž z vyjmenovaných podkladů je zřejmé, že se u žalobce nejednalo o problémy v chování jednorázové, ale přetrvávající. Dále je z doplnění závěru vedoucího psychologa patrné, jaké další metody byly při zjišťování osobnostní způsobilosti použity, tj. anamnestické vyšetření a rozhovor, pozorování, psychologické testové metody (multidimenzionální inteligenční test, jednodimenzionální inteligenční test, logické relace, test paměti na obličej, test pozornosti, 10 dotazníkových metod a 2 projektivní metody). Je tak nepochybné, že vedoucí psycholog při zpracování závěru o osobnostní způsobilosti žalobce vycházel nejen z podkladů, které mu byly dány k dispozici žalovaným, ale použil taktéž odborné metody umožňující mu učinit objektivní závěr o osobnostní způsobilosti žalobce.
51. Ze závěru vedoucího psychologa vyplývá, že žalobce nesplňuje charakteristiky podle § 1 písm. b), d), h) a j), tj. bylo zjištěno, že žalobce není emočně stabilní, není odolný vůči zátěži, není bez nedostatečnosti v oblasti autoregulace a není bez psychopatologické symptomatiky. Zjištění je odůvodněno v části závěru vedoucího psychologa označené jako

„psychodiagnostická úvaha“, kde vedoucí psycholog odůvodňuje, jak ke zjištění jednotlivých nedostatků v osobnostní způsobilosti žalobce dospěl a jak se jednotlivé nedostatky v chování žalobce projevovaly.

52. Soud má za to, že závěr vedoucího psychologa splňuje požadavky určitosti a přesvědčivosti, když obsahoval všechny náležitosti požadované ustanovením § 5 odst. 2 vyhlášky, a byl tak podkladem, z něhož žalovaný mohl v projednávané věci zjistit skutkový stav (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35). Z doplněného závěru je zřejmé, jaké osobnostní charakteristiky žalobce postrádal i jak byly tyto nedostatky zjištěny, tj. jaké metody byly při zjišťování použity, jaké poznatky z jednotlivých metod psycholog získal a jak uvažoval při jejich vyhodnocení.
53. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, uvedl, že *„nelze bez dalšího propustit příslušníka, u něhož je ztráta způsobilosti pouze přechodného a řešitelného charakteru, tím spíše, pokud k ní došlo v důsledku protiprávního jednání, např. právě šikany. Jak již bylo uvedeno výše, také proto nelze příslušníka odeslat k vyšetření osobnostní způsobilosti při prvním náznaku obtíží v psychické oblasti, nicméně k tomuto kroku musí vést zjištění natolik závažného a nikoliv přechodného a řešitelného jednání příslušníka, které vede k domněnce o jeho osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru ve smyslu § 15 služebního zákona [srov. též § 1 a § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti].“* Závěr vedoucího psychologa v projednávané věci nepřipouští možnost, že by ztráta způsobilosti u žalobce byla pouze přechodného či řešitelného charakteru, a to proto, že rozhodujícím faktorem vedoucím k psychickým potížím žalobce a jeho neadekvátnímu jednání je jeho osobnostní nastavení a dispozice. K určení charakteristik ve smyslu § 1 vyhlášky, které žalovaný postrádá, vedla nejen v době zjišťování přetrvávající depresivní porucha, která mohla být jen situačně podmíněná, ale také struktura osobnosti žalobce jakožto v čase relativně stabilní rys. Kromě toho, s ohledem na již předcházející výtky vedoucího oddělení vůči žalobci, které zčásti byly i z pohledu soudu do jisté míry oprávněné (zejména pokud jde opakované opožděné seznamování se s elektronickými dokumenty – instruktážemi, interními předpisy, emaily, vypracování pravidelného testu v nepřítomnosti vedoucího a o telefonický požadavek na odhlášení z pracovní docházky doprovázený sdělením svého hesla), se zjevně nejednalo o uplatnění požadavku na vyšetření osobnostní nezpůsobilosti již při první příležitosti.
54. S ohledem na polemiku žalobce se správností závěru vedoucího psychologa soud navíc nechal tento závěr prověřit ustanoveným znalcem, který uzavřel, že žalobce skutečně s nejvyšší pravděpodobností (což odpovídá z pohledu soudu i s ohledem na doprovodné vysvětlení posudku praktické jistotě) v době vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval osobnostními charakteristikami vyžadovanými podle § 1 písm. b), d) a h) vyhlášky. Současně též vysvětlil, že nedostatek těchto charakteristik nemohl být u žalobce vyvolán pouze situačními vlivy, na něž poukazoval, tj. nelze ani dovodit, že by tyto nedostatky byly pouze přechodného charakteru a byly snadno řešitelné. To ostatně dosvědčuje i skutečnost, že nedostatek těchto vyžadovaných osobnostních charakteristik znalec diagnostikoval i v době krátce před vydáním tohoto rozsudku, kdy již žalobce s ohledem na to, co uváděl v rámci rozhovoru, zjevně nečelil vyhroceným vztahům na pracovišti či v soukromém životě. Posudek vedoucího psychologa nebyl sice potvrzen v závěru o psychopatologické symptomatice, která skutečně mohla být i podle znalce v tehdejší situaci pouze dočasným a přechodným jevem vyvolaným nepříznivými situačními vlivy, tento dílčí nedostatek však sám o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z právní úpravy totiž plyne, že příslušník zařazený do výkonu služby v bezpečnostním sboru musí disponovat všemi charakteristikami vypočtenými v ustanovení § 1 vyhlášky a že nedostatek i jen jedné z těchto osobnostních charakteristik je ve smyslu § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona důvodem pro propuštění ze služebního poměru. V případě žalobce je nepochybné, že v době vydání napadeného rozhodnutí nesplňoval přinejmenším tři vyžadované osobnostní charakteristiky, a tudíž jeho propuštění bylo v souladu s právními předpisy.

55. V tomto ohledu navíc soud souhlasí s tím, že žalobcem předložená zpráva o psychologickém vyšetření závěry znalce nebyla schopná vyvrátit, neboť vskutku pouze uvádí, že osobnostní charakteristiky žalobce nemají patologickou povahu, jinak se ale omezuje jen na konstatování jejich souladu s širší normou. Znalec však přesvědčivě vysvětlil, že širší norma tolerující osobnostní nedostatky, jež nevyžadují terapeutické působení, je pro výkon služebního poměru se zbraní v ruce nedostačující a že žalobce v některých relevantních oblastech z hranic běžné populační normy vybočuje. Soud se ani neztotožňuje s tvrzením žalobce o nedůvěryhodnosti a nepřezkoumatelnosti znalcem použitých metod a jejich vyhodnocení. Znalec v průběhu jednání vysvětlil, že se při svém zkoumání neomezuje na dílčí výsledky té které metody, nýbrž že celkové závěry jsou syntézou souhrnu testových výsledků a anamnézy posuzovaného získané z pohovoru. Skutečnost, že žalobce v řadě případů při testech strategie zvládání stresu vykročil z běžné populační normy a jednou dokonce i z normy širší, je i z hlediska soudu srozumitelný podklad pro závěr (s přihlédnutím ke zjištěním z pohovoru) o osobnostní nezpůsobilosti. Stejně tak i skutečnost, že žalobce při jím zpochybňovaném testu apercepce ruky za shodných podmínek předepsaných metodikou dosáhl výrazně nadprůměrného výsledku oproti jiným testovaným osobám, může být přirozeně vyhodnocena jako validní informační vstup pro znalecký posudek. Soud na rozdíl od žalobce považuje vysvětlení znalce zejména v kontextu s obsahem písemného posudku za vnitřně koherentní, logické a srozumitelné a nemyslí si, že jen z důvodu, že znalec chrání důvěrnost metodiky vyhodnocení jednotlivých testů, je nutné jím zpracovaný posudek považovat automaticky za nepřezkoumatelný a nedůvěryhodný.
56. Soud tudíž uzavírá, že žalovaný při svém rozhodování podstatným způsobem neporušil procesní práva žalobce a že napadené rozhodnutí není nezákonné ani z důvodu procesních vad, ani z důvodu nesprávného zjištění skutkového stavu. Znaleckým posudkem byla potvrzena osobnostní nezpůsobilost žalobce.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. Znalci, který ústně během jednání přednesl znalecký posudek a odpověděl na dotazy soudu a účastníků, byla přiznána odměna za jednu hodinu práce ve výši 350 Kč (výrok I).
59. Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný měl na rozdíl od žalobce v řízení úspěch, žalovaný však ani netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

60. Posledním výrokem soud rozhodl podle § 60 odst. 4 s. ř. s. o náhradě nákladů, které hradil stát. V řízení byl neúspěšný žalobce, proto mu byla uložena povinnost nahradit státu jím vyplacené znalečné ve výši 17 550 Kč (srov. usnesení ze dne 22. 11. 2018, č. j. 48 A 102/2016-78) a 350 Kč (výrok I), celkem tedy 17 900 Kč

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu